

Het verlies verloren

Hoe kun je het gevoel hebben iets verloren te zijn zonder werkelijk iets verloren te zijn. Levinas was door de jaren heen veel verloren, maar dit ging niet daarover. Levinas voelde dat hij iets verloren was, maar wist niet wat. Iets maakte zijn leven niet compleet.

Het verlies ging niet over Esther, die er met zijn huisgenoot, Bart, van door ging. Zij kwam vaak koken voordat Levinas 's avonds moest werken en dan deed ze nog even de afwas. Blijkbaar moest Bart ook afgewassen worden en zo verloor Levinas degene, die hij zijn soulmate noemde.

Het ging niet om Natasja, die Levinas verloor aan Lily. Nee, nee, het had niet aan hem gelegen. Natasja had eigenlijk altijd al geweten dat ze op vrouwen viel. Levinas verloor een beetje zelfvertrouwen, maar na een paar jaar vrijgezel was hij het verlies verloren.

Het ging ook niet om Maria, die Levinas een keer wilde verrassen door vroeg thuis te komen. Maria hing over hun eettafel heen met ontblootte borsten terwijl Thomas, tot dan één van zijn beste vrienden, haar aan het aanduwen was. Ja, Maria was heel erg verrast en Thomas ook, maar Levinas had een andere verrassing in gedachten. Levinas verloor Laisa en Thomas en ook het huis waar zij in woonden, want dat stond voor het gemak op haar naam. Toevallig wilde zij daar met Thijs blijven wonen. Levinas mocht wel Woésie meenemen, maar die rot kat liep weg en besloot innig te gaan knuffelen met een aanstormende auto.

Nee, Levinas was iets verloren, wat niet zo tastbaar was. Het verlies was anders.

Het begon op een druilerige dag. Levinas was helaas alleen wakker geworden en na wat handwerk opgestaan om uit zijn favoriete mok een sloot koffie te drinken. Hij zette zijn senseo aan, smeerde een boterhammetje met wat boter en legde er veel kaas erop. Toen wilde hij zijn mok pakken en moest tot zijn verbazing over een knalroze mok heen reiken. Die mok had er nog niet eerder gestaan. Levinas staarde er eerst even naar en pakte hem toen voorzichtig uit de kast. Hij zette hem op tafel en zette toen gauw koffie, terwijl hij er af en toe naar omkeek. De mok verdween niet plotsklaps of veranderde niet stiekem in een andere mok, die Levinas wel kende.

Levinas ging aan tafel zitten en staarde verbaasd naar de mok, terwijl hij zijn koffie dronk. Zijn geest raasde alle exen langs op zoek naar een die zo een mok zou kunnen hebben gehad. Niet. Geen van hen zou deze mok gehad kunnen hebben. Levinas pakte zijn mobiel en belde zijn zus.

“Viev. Hoi, ik ben het. Hé, heb jij een roze mok?” Levinas luisterde naar de reactie en praatte toen verder. “Je bent wat aan het doen. Waarom neem je dan op, gek wijf. Nee, ik wil Richard niet spreken. Nee, en ik wil ook niet dat hij het harder doet. Heb jij nou zo'n mok.... Ik ga ophangen, hoor. Nee, mezelf.”

Levinas legde moedeloos zijn mobiel weg. Een roze mok had zijn leven geïnfilteerd en hij wist niet waarom, hoe of waardoor. Hij kon het niet bevatten. Na twintig minuten ontwaakte Levinas uit zijn mijmeringen. Hij keek op en zag op de klok dat hij naar werk moest. Hij pakte zijn spullen, stond op en wees naar de mok.

“Jij hebt een hoop uit te leggen vanavond.”

Levinas ging naar college.

's Avonds bij thuiskomst stond de mok nog precies daar waar Levinas hem had achtergelaten. De mok had geen millimeter bewogen. Dat lag natuurlijk ook niet voor de hand, maar aan de andere kant hij had zich ook zomaar in het aanrechtkastje van Levinas weten te krijgen. Toch nog maar eens iemand bellen.

“Mam, hoi. Heb jij een roze mok bij mij achtergelaten. Hoe hij eruit ziet. Mmm, roze met bloemetjes en een een zalmkleurige E erop. Jij ook niet? Nou, dan zoek ik verder. Ja, mam, het gaat prima. Bel je morgen nog wel even. Doei.”

Levinas besloot het geheel verder te negeren. Even wat eten, wat gamen en nog wat TV staren en dan slapen. Het was mooi geweest. Een goed tukkie zou wonderen doen.

De volgende ochtend schoot Levinas overeind. Zou de mok er nog zijn? Nee, eerst douchen. Levinas stond op en liep naar zijn kledingkast om een handdoek te pakken. Hij deed hem open. De helft van zijn kast was gevuld met jurken in allerlei maten. Levinas staarde er even naar en draaide zich toen om. Hij keek de kamer rond en schreeuwde: “Okee, genoeg! Kom maar te voorschijn! De grap heeft lang genoeg geduurd.” Levinas ging met zijn handen in zijn zij staan wachten, maar er gebeurde niets. Er kwam niemand lachend binnen. Er was geen grap met hem uitgehaald. Tenminste niet zo één, waar er een cameraploeg binnen kwam lopen en de aanblicher huppelend met een vuist voor zijn mond lachend op hem af kwam springen.

Levinas bekeek de verschillende jurkjes. De grote waren duidelijk voor een vrouw van zijn leeftijd. De kleinere gingen terug tot een kind van één of twee. Op de bodem van zijn kast lagen ook nog wat rompertjes. Op eentje stond: ‘hoi ik ben Emanuelle. Ik ben lief.’ Verslagen ging Levinas zitten. Wie was Emanuelle nou weer. Hij wist het niet. Hij begreep het niet. Hij kon er niet uit komen.

Dan eerst maar koffie. Levinas liep zijn keukentje in. Hij vertraagde even in zijn pas toen hij de mok weer zag staan. Hij liep langs de tafel en deed zijn best om de tafel niet aan te raken. Alsof hij iets oplopen kon als dat wel gebeurde. Koffie zetten deed hij, terwijl hij de mok nauwlettend in de gaten hield. Een toen, toen de koffie klaar was ging Levinas toch aan de tafel zitten. “Jij hebt gewonnen,” mompelde hij.

Al drinkend overwoog Levinas zijn vervolgstappen. Vivian nog een keer bellen. Zijn moeder nog een keer bellen. Het kon allebei.

“Hoi Viev, kan je nu wel praten. Ja, dat kon je de vorige keer ook, maar niet normaal. Heb je Richard gedumpt? Omdat hij het niet goed deed. Nou ja, jij hebt altijd zo weer een ander. Natuurlijk ben je verdrietig. Wel een paar uur vaak. Hé, maar nu even iets belangrijks. Ken jij een Emanuelle? Niet? Waarom? Omdat er kleren van haar in mijn kast hangen en ik weet niet wie zij is en waarom die kleren nu bij mij hangen. Nee, ik heb geen ex die zo heet. Nee en geen vrienden... ja, nee, helemaal geen vrienden inderdaad en bedankt. Ik spreek je wel weer. Nee, ik ben niet boos. Doei”

Levinas hing op en belde meteen zijn moeder. Hij zette zijn mobiel op speaker en legde die voor zich.

“Hoi mam.” “Hoi lieverd, hoe is het met je?” “Ja, het gaat wel.” “Fijn.” “Hé, mam, weet jij wie Emanuelle is?” “Wie zeg je?” “Emanuelle.” “Ach, lieverd, dat is je tweelingzus.” “Wat?” “Je tweelingzus. Het was je tweelingzus geweest als ze had geleefd.” “Wat zeg je?” “Jullie

waren met z'n tweetjes in mijn buik, maar jullie placenta waren vergroeid. Jij bent gegroeid, eh, ten kosten van haar. Emanuelle was maar half volgroeid toen jullie geboren werden en heeft het niet gered. Het was te veel om het je te vertellen. Het is nu nog te veel voor mij.” “Maar mam,” begon Levinas, maar hij stopte. De mok was weg. “Wat, lieverd?” “Ze verdwijnt.” “Nee, lieverd ze is er nooit geweest. Nooit echt, maar ze leeft in jou. Jij bent er dankzij haar.” Langzaam maar zeker daalde een besef bij hem binnen. Hij begreep wat hij verloren was. Hij was zijn eerste partner in het leven, zijn eerste en echte soulmate verloren zonder het te weten. Maar hij had het wel altijd gevoeld. Levinas stond op, nam de telefoon mee en liep naar zijn kledingkast. “Ben je er nog, Levinas?” “Ja, mam, ik moet even wat checken.” Levinas keek in zijn kast en zag nog haar kleren hangen, maar ze vervaagden langzaam. En toen, toen zag hij alleen zijn eigen kleren nog hangen. Ze was in zijn spullen, in zijn kleren, in hem, in zijn zijn te vinden.

Hij slaakte een zucht. “Alles goed, lieverd?” “Ja, mam, alles is goed. Alles is prima. Weet je, mam, ik heb geen succes met vriendinnen. Ik heb altijd het gevoel gehad dat ik wat kwijt was en dan ging ik op zoek. Ik sloot me af en duwde ze weg. Ik verloor ze daardoor. Ze verlieten mij. Maar het geeft niet. Weet je waarom” “Nee.” “Omdat ik mijn eigen vrouw ben. Ik ben Levinas en ik ben Emanuelle. En het is goed zo. Ik weet nu dat ik eigenlijk niets kwijt ben. Ik ben compleet.” “Inderdaad, lieverd.”

Levinas liep terug naar zijn keuken. Hij zei gedag en hing op. Hij ging aan tafel zitten en nam een slok. Toen hij weer naar de tafel keek was de mok terug. De roze mok met en zalmkleurige E van Emanuelle. Gewoon omdat het kan.